

V petek, **13. novembra** se je v Trubarjevi hiši literature ob 19.00 odvil še en iz cikla dogodkov **Ad Hoc risba slika poezijo**

, ki jih ob sodelovanju s THL organizira LUD Literatura. Namen dogodkov je v živo predstaviti povezanost in možne načine prepletanja treh različnih umetnosti, in sicer glasbe, poezije in slikanja. Čopič je na tokratnem srečanju v roki držala slikarka

Mojca Fo

, za klavirjem je sedela pianistka in skladateljica

Ingrid Mačus

, svojo poezijo pa sta interpretirala pesnika

Peter Semolič

in

Maja Vidmar

.

Ob vstopu v dvorano je gledalce pričakal pogled na platno, na katerega je preko projektorja kamera prenašala dogajanje na mizi, prekrite z rjavim papirjem, ter slikarkino beležnico. A ta je ob samem začetku dogodka ostala prazna, saj se je večer brez uvodnih opomb pričel z glasbo. Ingrid Mačus je svoje igranje klavirja v podložila s posnetki zvokov dežja, za piko na i pa izvedbi dodala še lastni vokal. Improvizaciji je potem sledila prva predstavitev sodelujočih. Voditeljica Petra Koršič je glasbenico predstavila z njenim lastnim citatom, v katerem izkazuje navdušenje

nad Estonijo, kjer se je pianistka in muzikologinja šolala eno leto, izvedeli pa smo še, da se improvizacije uči tudi pod mentorstvom Zlatka Kaučiča. Temu je sledila predstavitev Mojce Fo, za katero je voditeljica poudarila, da jo odlikuje predvsem ekspresiven in zavzet odnos do umetnosti ter da se poleg slikanja ukvarja tudi z arhitekturo in ilustracijo.

Prvi del večera je bil posvečen poeziji Petra Semoliča. Voditeljica je najprej izrazila navdušenje nad tem, da se je odzval vabilu, ter posebej izpostavila njegovo delo mentorja mladim pesnikom ter urednikovanja spletne revije Poiesis. S tem so se uvodne predstavitve tudi zaključile in mikrofona je prevzel Semolič, ki je pričel z branjem pesmi iz svoje zadnje pesniške zbirke Druga obala iz letošnjega leta. Med avtorjevo interpretacijo pesmi Risba, Križanka in Shotokan smo lahko opazili pričetek nastajanja skice v beležki, toda zaradi nekoliko neugodne osvetlitve je vsebina ostala skrita.

Na oder je zatem prišla pianistka in pravkar slišano je pričelo dobivati podobo v zvokih klavirja, tokrat ob nekoliko orgelsko zvoneči podlagi. Obenem se je na rjavem papirju pred nami pojavil črn obris kvadrata, v katerega je slikarka začela nanašati barve s čopičem, kredo in tudi prsti. Čeravno je bilo dogajanje tokrat jasno vidno, je zaradi tega, ker je bila slika na platnu obrnjena od zgoraj navzdol, vsebina slike ohranila skrivnostnost vse do konca improvizacije, ki jo je pianistka ravno tako dopolnila tudi s petjem.

V drugem delu večera je prišlo na vrsto branje in interpretacija poezije Maje Vidmar. Tudi njo je voditeljica predstavila z nekaj besedami o njenem pesniškem opusu ter dodala, da bomo tokrat imeli priložnost slišati pesmi iz njene zadnje zbirke Minute prednosti iz cikla o živalih. Ker pa so bile te pesmi nekoliko krajše dolžine, je Vidmarjeva nadaljevala z branjem še nekaj drugih pesmi iz iste zbirke. Ko je pesnica nato zapustila oder, je pred mikrofona prvič v večeru vskočila Mojca Fo ter iskreno potožila, da bo pravkar slišano težko prenesla na papir. Toda ne glede na izražene pomisleke sta se z Mačusovo takoj zatem vrgli na delo: med glasbo je bilo tokrat moč prepoznati tudi odmeve ljudskih motivov, slikarka pa je pri materialih uporabila tudi aluminijasto folijo.

Po drugi skupni improvizaciji je napočil čas za sklepni del, v katerem je voditeljica za mnenje in komentarje o nastalem spraševala vse sodelujoče. Dejala je, da sta sicer tako Mojca Fo kot Ingrid Mačus imeli možnost vpogleda v to, katere pesmi bosta brala pesnika, a sta obe to zavrnila in se torej odločili za težji izziv. Mojca Fo je na to odgovorila, da je to sicer res težko, a da ji je ljubši neposreden odziv. Priznala je še, da je imela pred nastopom hudo tremo, a da je vseeno ob tem zelo uživala. Gledalci smo kmalu zatem le dobili priložnost videti sliko – oziroma sliko – prav obrnjeni, slikarka pa je pojasnila, zakaj se je na papirju znašlo prav to, kar se je – na prvi sliki med drugim svinčnik s kapljico krvi na konici, vesoljska ladja, vrata, ki simbolizirajo

vstop v večnost ter deklico, ki teče v svetlobo – ter kako se to povezuje z njenim razumevanjem Semoličeve poezije. Drugo polovico rjavega papirja, odziv na poezijo Maje Vidmar, je zasedal velik maček, stoječ na pavkah, prekrit z aluminijastimi sledmi polža, vse skupaj pa je stalo za oknom z zadrgo v sredini. Na vprašanje voditeljice o tem, na kakšen način se je odločala za izbiro materialov, je Fojeva dejala, da je razmišljala predvsem o tem, kako hitro bo lahko z njimi ustvarjala, zaradi česar je npr. kreda dobra rešitev.

Voditeljica je vprašanje o tem, zakaj je zavrnila vpogled v poezijo, zastavila tudi glasbenici. Ker se je ta pri svoji improvizaciji opirala predvsem na zvočno komponento poezijo, torej branje na glas, je odgovorila, da se ji je zdelo, da se njeno branje ne bi uspelo približati izvirniku oziroma interpretaciji samih avtorjev. Povedala je še, da se je med samim igranjem poskušala prilagajati tudi nastajajoči risbi, kar je opazila tudi slikarka, ki pa je po drugi strani tudi sama s šuštenjem papirja dopolnjevala glasbo.

Naposled sta besedo o tem, kakšno mnenje imata o nastalem, dobila tudi pesnika. Oba sta izrazila navdušenje nad videnim in slišanim, z zahvalami vsem sodelujočim pri organizacijsko zahtevnem projektu ter napovedjo razstave vseh likovnih del, ki so in še bodo nastala v sklopu cikla, pa se je večer tudi zaključil.

Vabimo tudi k ogledu [fotografij](#) z dogodka.

Avtorica poročila: Katarina Kogej

Naslovna fotografija: Mirjam Gostinčar

{fshare id=1988}